

Auglýsing um framlengingu viðskiptasamkomulags milli Íslands og Svíþjóðar, undirskrifuð af utanríkisráðherra 21. júlí 1958, nr. 56.

Auglýsing um framlengingu viðskiptasamnings milli Íslands og Ísrael, undirskrifuð af utanríkisráðherra 28. júlí 1958, nr. 57.

Auglýsing um viðurkenningu Íslands á lögsögu Mannréttindadómstóls Evrópu, undirskrifuð af utanríkisráðherra 11. september 1958, nr. 58.

Auglýsing um samþykkt á starfsreglum Norðurlandaráðs, undirskrifuð af utanríkisráðherra 13. september 1958, nr. 59.

Forsetabréf um að reglulegt Alþingi 1958 skuli koma saman til fundar föstudaginn 10. október 1958, undirskrifað af forsetanum 1. október 1958, nr. 60.

127

REGLUGERÐ

9. sept.

um meðferð búfjár við rekstur og flutning með vögnum, skipum og flugvélum.

1. gr.

Við rekstur og flutning skal ávallt sýna búfé fyllstu nærgætni, svo að því líði eins vel og kostur er.

2. gr.

Ef reka þarf hross um langan veg, t. d. vegna sölu eða útflutnings, skal járna þau áður en þau fara úr heimahögum, en draga skal undan þeim áður en þau fara á skipsfjöl.

Búfé, sem flytja á með skipi, skal njóta hvíldar á útskipunarhöfn í einn sólarhring að minnsta kosti áður en það er flutt á skipsfjöl. Gildir einu, hvort gripirnir eru reknir eða fluttir á vögnum til útskipunarhafnar, ef um verulega vegalengd er að ræða.

3. gr.

Búfé, sem flutt er með skipum, skal geyma í rúmgóðum, traustum stíum, básum eða kössum undir þiljum. Á tímabilinu frá 15. júní til 30. september má þó flytja búfé ofan þilja, en þess skal þá gætt, að það sé varið gegn stormi og ágjöf með traustum tjaldsegum.

Áður en skipstjóri tekur búfé til flutnings skulu eigendur eða umráðamenn þess láta af hendi riflegt og gott fóður, er nægi til allrar ferðarinnar að dómi viðkomandi héraðsdýralæknis eða hreppstjóra. Skipstjóri skal sjá fyrir nægum vatnsbirgðum.

Ef margir gripir eru fluttir samtímis, skal velja gripi af svipaðri stærð og aldri saman í stíu. Eigi skal hafa fleiri en 6 stórgripi saman í stíu og eigi fleira sauðfé en 12.

Stíubotna og bása skal strá sandi, heyi eða moði eða draga úr háلكu á annan líkan hátt.

Grindur og milligerðir skulu gerðar úr traustum, sléttum viði, án skarpra brúna eða horna, sem meitt geta skepnurnar, og svo þéttar, að eigi sé hætta á, að skepnur festi fætur í þeim. Skipstjórar skulu gæta þess að hafa nægan og vanan mannafla til hirðingar og eftirlits meðan á flutningi stendur.

4. gr.

Þegar stórgripir eru fluttir með bifreiðum, skal leitazt við að nota til þess yfirbyggðar eða yfirtjaldaðar bifreiðar, sem veiti gripunum skjól og birgi þeim útsýn, en jafnframt skal þess gætt að loftræsting sé nægileg.

Nautgripi og tamin hross skal binda tryggilega með múlbandi meðan á flutningi stendur. Til þess að draga úr hálfu skal ávallt strá flutningspall sandi, heyi eða tréspónum. Meðan á flutningi stendur skal sérstakur gæzlumaður hafa eftirlit með gripunum. 127
9. sept.

Ef um einstaka gripi er að ræða, má flytja þá í traustum kössum eða básum. Hliðar slíkra flutningsbása skulu sléttar og þétt klæddar, hæð eigi minni en 1.20 cm, nema fyrir ungvíði, enda séu hliðar þá jafnan svo háar, að skepnan geti staðið eðlilega án þess að ná upp fyrir þær. Meðan á flutningi stendur skal skýla gripunum með seglum og ábreiðum.

Þegar margir gripir eru fluttir í einu, má flytja þá í stíum, og skal velja saman í stíu gripi af svipaðri stærð og aldri.

Að vetrarlagi skal ávallt flytja gripi í yfirbyggðum eða yfirtjölduðum bifreiðum.

Hrossum skal eigi ætla skemmri hvíld en einn sólarhring að loknum flutningi með bifreið eða skipi.

Hryssur og kýr, sem komnar eru að burði, má ekki flytja með skipum eða bifreiðum.

5. gr.

Sýna skal sauðfé fyllstu nærgætni við smölun og rekstur, og forðast ber að hundbeita það um nauðsyn fram.

Þegar sauðfé eða svín eru flutt með bifreiðum, skal ávallt hafa gæzlumann hjá gripunum, jafnvel þó að um skamman flutning sé að ræða.

Bifreiðar þær, sem ætlaðar eru til sauðfjárflutninga, skal útbúa sérstaklega til þeirra nota. Pallgrindur skulu þéttar og sléttar og eigi lægri en 90 cm. Flutningspall skal hólfa sundur með traustum grindum í stíur, er rúmi eigi yfir 12 kindur. Dyrumbúnaður skal vera traustur og öruggur. Þegar um langan flutning er að ræða (yfir 50 km), skal flutningspallur hólfaður sundur í miðju að endilöngu, svo að engin stía ná yfir þveran flutningspall. Flutningspall eða stíur skal strá hæfilega miklum sandi eða heyi til þess að draga úr hálfu.

Leitazt skal við að flytja fé á meðan dagsbirtu nýtur. Verði því ekki við komið, skal hafa ljós á bifreiðarpalli, svo að vel sjáist um allan pallinn meðan á flutningi stendur.

Til þess að forðast hnjask, mar og meiðsli skal búa svo um, að unnt sé að reka búfé á flutningspall og af honum aftur.

6. gr.

Hunda, ketti, grísi og fugla skal flytja í kössum svo rúmum, að dýrin geti staðið og legið í þeim. Ein hlið kassans eða lok skal gert úr neti eða rimlum til þess að tryggja næga loftrás.

Ef flutningur tekur lengri tíma en 12 klukkustundir, skal sjá dýrunum fyrir nægu fóðri og vatni til drykkjar. Fugla má ekki flytja bundna, hefta eða í pokum.

7. gr.

Með flugvélum má einungis flytja dýr, sem eru fullkomlega heilbrigð. Dýr, sem komin eru að burði, má ekki flytja með flugvélum.

Vanda skal umbúnað sem bezt svo að engin hætta sé á því, að dýrin losni meðan á flugferð stendur.

Svo skal um búa, að hægt sé að fóðra dýrin án þess að taka þau úr stíum eða búrum, þar sem þau eru geymd. Búr og stíur skulu vera svo rúmgóðar, að dýrin geti staðið og lagzt í þeim eftir vild.

Ef fóðra þarf dýr meðan á flutningi stendur, skal eigandi sjá um, að þeim fylgi hentugt og gott fóður, ásamt leiðbeiningum um, hvernig fóðrun skuli háttað.

127 Sé flogið í mikilli hæð, skal geyma dýr í þeim hluta flugvélarinnar, þar sem 9. sept. er hæfilegur hiti og loftþrýstingur.

8. gr.

Um mál, er varða brot á reglugerð þessari og refsingar fyrir þau, fer samkvæmt 21. gr. laga um dýravernd nr. 21 13. apríl 1957.

9. gr.

Reglugerð þessi er sett samkvæmt lögum nr. 21 13. apríl 1957 og öðlast þegar gildi.

Í menntamálaráðuneytinu, 6. september 1958.

F. h. r.

Birgir Thorlacius.

128

15. sept.

REGLUGERÐ

um váttrygging fiskiskipa gegn bráðafúa.

1. gr.

Allir eigendur tréskipa, sem ætluð eru til fiskveiða við Ísland og hafa þilfar, eru skyldir til að váttryggja þau hjá Samábyrgð Íslands á fiskiskipum gegn skemmdum af bráðafúa, svo sem af völdum Coniophora cerebella, Poria og annarra sveppategunda, er slíkan fúa geta orsakað að dómi Atvinnudeildar Háskólans.

Neiti eða vanræki einhver skipseigandi að váttryggja skip, sem tryggingarskylt er samkvæmt lögum, skal það eigi að síður metið og váttryggt af váttryggjanda og iðgjald innheimt, allt eftir ákvörðun laga um þau efni, svo og reglugerða og annarra fyrirmæla, sem sett kunna að verða samkvæmt þeim.

Nú óskar eigandi tréskips með þilfari, sem ætlað er til annarra nota en fiskveiða, að váttryggja skip sitt fyrir skemmdum þeim, sem greinir í 1. mgr. þessarar greinar, og skal þá Samábyrgðinni skylt að veita þeim skipum tryggingu með þeim tryggingarkjörum, sem ráðherra ákveður í samráði við Samábyrgðina.

2. gr.

Skipin skulu metin til fjár eftir gildandi matsreglum bátaábyrgðarfélaganna og Samábyrgðarinnar. Samábyrgðin lætur matsmenn sína meta hvert skip, áður en tryggingarskírteini er gefið út, sem venjulega verður með eins árs millibili.

Aukamat fer fram ef verðmæti skips breytist verulega vegna endurbóta eða til koma aðrar ástæður, sem Samábyrgðin telur að geri endurmat nauðsynlegt

Tryggingarfjárhæð skipsins verður bolverð þess ásamt yfirbyggingum og öðru tréverki.

Váttryggður greiðir matskostnaðinn og innheimtist hann um leið og ársiðgjaldið.

3. gr.

Ráðherra ákveður iðgjöld í samráði við Samábyrgðina. Þau skulu ákveðin árlega, og miðast við áhættu samkvæmt reynslu þriggja næstliðinna ára.

Iðgjald skal vera jafnt að hundraðshluta af öllum skyldutryggðum skipum. Það finnst þannig, að deilt er matsfjárhæð hins tryggða flota í meðaltalstjónafjárhæð flotans þrjú næstliðin ár. Við þá iðgjaldsfjárhæð, sem samkvæmt þessari